

Pakui Hardware: A megszokás szülöttei / Creatures of Habit, 2017

1. Vas, vízálló és nagy teherbírású ruhaanyag, szilikon Chia maggal, szerelőlámpa, forgó motor, szilikon gumi
/ Iron, water-proof heavy duty fabric, silicone with Chia seeds, repair lamp, spinning motor, silicone rubber
2. Vas, UV nyomat PVC filmen, szerelő lámpa, szilikon gumi
/ Iron, UV print on PVC film, repair lamp, silicone rubber
3. Vas, vízálló és nagy teherbírású ruhaanyag, szilikon Chia maggal, szerelőlámpa
/ Iron, water-proof heavy duty fabric, silicone with Chia seeds, repair lamp
4. Műanyag kanna, UV nyomat szilikonon, szilikon gumi, fém gyűrűk
/ Liquid container, UV print on silicone, silicone rubber, metal rings
5. Műanyag kanna, szilikon Chia maggal, szilikon gumi, cipzár
/ Liquid container, silicone with Chia seeds, silicone rubber, zipper

2017/11/18-2018/01/07

PAKUI HARDWARE: A MEGSZOKÁS SZÜLÖTTEI | CREATURES OF HABIT

MEGNYITÓ/OPENING: 2017/11/17 (PÉN/FRI) 19H

A tűz, a víz és más emberek munka közben

A technológia egy véletlen folytán született. Egy előre nem látható esemény okán. Feledékenység miatt. Már, ha Bernard Stiegler francia filozófus gondolatmenetét vesszük alapul, aki Prometheus és feledékeny testvére Epimetheus mítoszához fordul, annak érdekében, hogy összekösse az ember, a technológia és a véletlen motívumait a természet törvényeivel. A mítosz szerint Epimetheus, miután számos különleges képességet osztott szét az állatok között, egyszerűen megfeledkezett az emberről, akit meztelenül és cipő nélkül, fekhely és fegyverek nélkül hagyott. A tűz, amit Prométheusz ellopott az istenektől, a jóvátétel, a kompenzáció ezért a véletlenért, tévedésért, vagy ha úgy tetszik memória hibáért. A véletlen és a baleset a progresszió kötelező velejárója. Így ugyanis az esetlegesség következtében forrt össze az ember és a technológia egy elválaszthatatlan egésszé, aminek részei függőségi viszonyban vannak egymással. Legalábbis voltak mindezidáig.

Az elmúlt években a rutinfeladatainkat már eszközöknek szerveztük ki. A személyes környezetünk és az ipar is egyre inkább automatizálódik, hiszen otthonainkban és a munkahelyeinkben is programozható, nem-emberi lények között cselekszünk és élünk. A kortárs elméletírók a negyedik technológiai forradalomnak nevezik már azt, amikor a gépek működnek együtt egymással hálózatba kötve, emberi beavatkozás nélkül. A mechanikus emberi munkát egy robotikus koreográfia helyettesíti, mialatt az ember egy virtuálisabb szerepbe húzódik vissza a rendszeren belül, amiben a programozás és a kapcsolatépítés tartozik immáron a feladati közé, és az, hogy energiával lássa el az automatizált kollégáit. Ez egy autonóm ökoszisztéma, egy poszt-humán kollektíva, ami rohamosan bővül és egyre több és több mechanikus lényt foglal magába. A legtöbb esetben, a technológia és a körülöttünk egyre inkább elszaporodó újonnan automatizált társaink egyre inkább kiélezzik és megsokszorozzák a már meglévő társadalmi és gazdasági problémákat. Az automatizációval egyesek még sérülékenyebbé válnak, a legtöbb esetben a már most meglévő faji, nemi és geopolitikai különbségek és egyenlőtlenségek következményeként.

Fire, Water and Other People Working

Technology was born out of accident. Out of contingency. Of memory failure. At least so if we follow French philosopher Bernard Stiegler, who turns to the myth of Prometheus and his forgetful brother Epimetheus to bind together human, technology, laws of nature and contingency. According to the myth, after distributing various skills to all animals, he forgot humans, leaving them naked and shoeless and without bedding and weapons. Fire, which his brother Prometheus stole from the gods, is the compensation for this accident, this glitch in memory. The accident is a necessary condition of progress. This way human has been bound to technology by default, entangled into an inseparable whole, dependent on each other. Well, at least until recently.

Over the past years, we have been gradually delegating our routine tasks to our tools. The private environment and the industry are becoming increasingly automated, when people both at home and at work act among programmable, non-human beings. In contemporary theory this automation was named a fourth technological revolution when machines operate with each other in a network without a visible human intervention. Mechanical human work is substituted here by the robotic choreography, while the man took a more virtual role in the system by being responsible for programming and providing connectivity and energy supply for their automated colleagues. It is an autonomous ecosystem, a post-human collective which is rapidly expanding by including more and more mechanical beings. In most cases, technology and newly automated companions that are proliferating around us merely emphasize and increase the already existing socioeconomic problems. With automation, some will again be more vulnerable than others, most often based on already prevailing racial, gender and geopolitical politics.

"In September 2013, two Oxford researchers, Carl Benedikt Frey and Michael A. Osborne, published "The Future of Employment," in which they surveyed

nka

KÁLI KÖVEK

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
1094 Budapest, Liliom utca 41.
tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
gallery@trafo.hu, www.trafo.hu
Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

trafo
galéria

„2013 szeptemberében, két oxfordi kutató, Carl Benedikt Frey és Michael A. Osborne publikáltak egy tanulmányt A munkanélküliség jövője címmel, amiben megvizsgálták annak a valószínűségét, hogy számítógépes algoritmusok a következő 20 évben milyen emberi munkahelyeket pótolhatnak, vagy foglalhatnak el. Számításaik szerint az amerikai munkahelyek 47 százaléka nagy veszélyben van. Például 99 százalékos a valószínűsége annak, hogy 2033-ra a telemarketinggel foglalkozók, vagy a biztosítási ügynökök elveszítik a munkahelyüket az algoritmusok miatt... Bolti eladók - 97 százalék. Szakácsok - 96 százalék. Pincérek - 94 százalék... Pékek - 89 százalék. Buszsofőrök - 89 százalék. Építőmunkások - 88 százalék. Állatorvos aszisztensek - 86 százalék. Biztonsági őrök - 84 százalék. Matrózok - 83 százalék. Pultosok - 77 százalék. Levél-tárosok - 76 százalék. Asztalosok - 72 százalék... Persze vannak viszonylag biztos munkahelyek. Például annak a valószínűsége, hogy számítógépes algoritmusok veszik át a régészek munkáját 2033-ra annak az esélye pusztán 0,7 százalék, mivel a terület magasan szofisztikált mintafelismerést követel, és nem is hoz létre kiugró profitot.”¹

Valahogy egészen vicces elképzelni a régészetet, mint a legvégső emberi szakmát. A jövő archeológusa saját fájának nyomait kutatja a poszt-humán kollektívában. Mit is talál majd? Milyen nyomokat fogunk hagyni a jövő régészei számára? Ha már ma is a minket körülvevő és részünké vált technológiáktól és szintetikus kiegészítőktől függünk, hogyan néznek majd ki az emberiség kiborg testeinek relikviái, ha jégbe fagynak valahol?

Mindenesetre az automatizáció arra kényszerít minket, hogy sürgősen felülvizsgáljuk és újradefiniáljuk a munkával kapcsolatos fogalomkészletünket, a munkát, mint a legmagasabb rendű társadalmi értéket és a mostani képviseleti-, és jogrendszerünket, ami ma még kizárólag az emberek egymás közti interakcióját veszi számításba. A poszt-humán kollektívában, amiben minket már automatizált társak és kollégák vesznek körül a munkahelyünkön, az otthonainkban, vagy ha éppen úton vagyunk, és ha repülünk, az elszámoltathatóság és a beszámíthatóság új formáit kell megtalálnunk. Ez bonyolult, mivel ki kell jelölnünk pontosan, hogy az automatizált rendszer pontosan mely részét vesszük elszámoltathatónak. A szoftvert? A hardvert? Mindkettőt? Miként lehet a deviáns robotokat megbüntetni?

És persze mindez nem csak a munka és a jog fogalmat és értékét fogalmaztatja velünk újra, hanem az életet magát, mivel az „elektronikus személyek” többet elárulnak rólunk, arról a karteziánus hasadásról, amivel elválasztjuk a testünket és az elménket. És ami meghatározta az önképünket, sőt lényegében még azokat a technológia lényeket is, amiket gyártunk. Ezek is sokat elárulnak vágyainkról és fantáziáinkról.

Miközben automatizált testek hajtják végre helyettünk napi rutinjainkat és munkánkat, addig mi kényelembé süppedünk és a spirituális és kulturális gazdagodásnak, saját kreatitásunk kultuszának, valamint testünk építésének szenteljük magunkat. Mindenki számára ismerős lehet ez az automatizációval kapcsolatos fantázia. Persze mindez kizárólag a jövő poszt-munkás osztályának egy része számára lesz elérhető. De készen állunk egyáltalán arra, hogy búcsút intsünk a munkának, miközben ez volt a társadalmunk hajtóereje és a „siker” kulcsa is évszázadokon

the likelihood of different professions being taken over by computer algorithms within the next 20 years, and they estimated that 47 percent of US jobs are at high risk. For example, there is a 99 percent probability that by 2033 human telemarketers and insurance underwriters will lose their jobs to algorithms...Cashiers – 97 percent. Chefs – 96 percent. Waiters – 94 percent... Bakers – 89 percent. Bus drivers – 89 percent. Construction laborers – 88 percent. Veterinary assistants – 86 percent. Security guards – 84 percent. Sailors – 83 percent. Bartenders – 77 percent. Archivists – 76 percent. Carpenters – 72 percent... There are, of course, some safe jobs. The likelihood that computer algorithms will displace archaeologists by 2033 is only 0.7 percent, because their job requires highly sophisticated types of pattern recognition and doesn't produce huge profits.”¹

It's somehow funny to imagine archaeology as the ultimate human profession. Future archaeologist digging for imprints of its own species in the new post-human collective. What would she find? What kind of imprint will we leave for the future archaeologists? If we are already prosthetic beings today, enhanced with externalized and internalized technology and synthetic supplements, how the relics of these cyborg bodies will look like frozen in ice someplace?

In any case, automation forces us to urgently re-examine and redefine the established notions of labor, of work as the ultimate social value, of a current legislative system based on human-to-human interaction. In the post-human collective, surrounded by automated companions and colleagues at work, at home, on the road, and in the sky, we must find new forms of accountability. And here it might get a little complicated because it requires us to delineate what is the part of the automated system we need claim accountable. The running software? The hardware? Both? How to punish deviant robots?

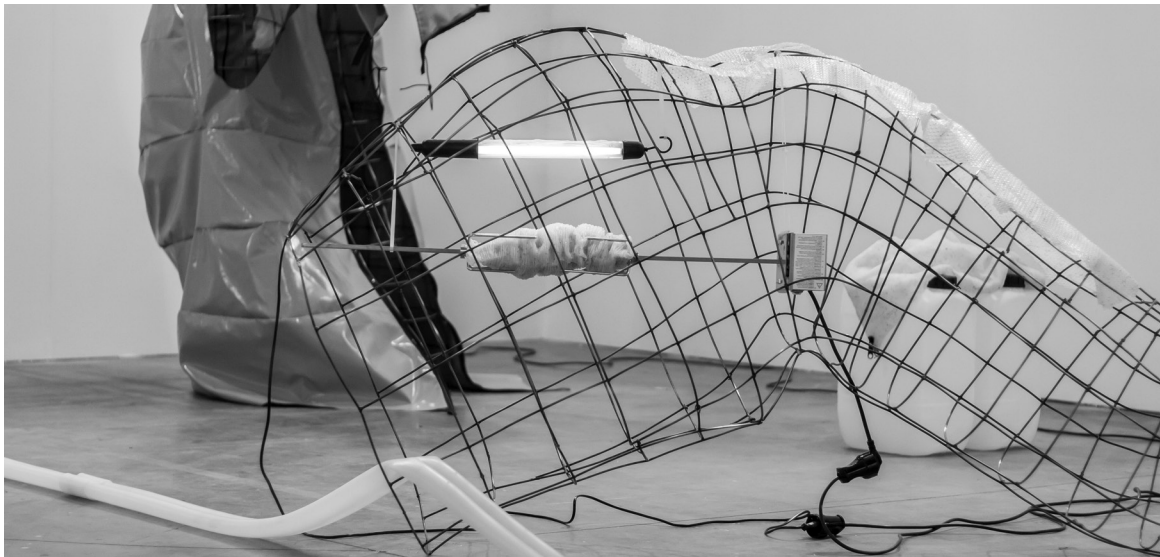
Forcing us to redefine not only notions and values of work, legal status, but also of life itself, these 'electronic persons' reveal more about ourselves, about, about the Cartesian split between mind and body that has shaped our understanding of ourselves as sentient beings and shaped the technological creatures we are producing. They also reveal a lot about our desires and fantasies.

Immersed in leisure while automated bodies scurry around carrying out our daily routines and work, we devote ourselves to spiritual and cultural augmentation, cultivation of our creativity and fitness. Everyone is familiar with such kind of fantasy of automation. It is, of course, accessible to only part of the future post-working class. But are we even ready to renounce work, when it has been the driving force and the key indicator of 'success' for centuries? There is a joke that there are three things one can watch forever: *fire, water, and other people working*. Are we prepared to be observers of the hypnotizing choreography of robotic bodies, of the velocity of algorithmic decisions?

If the human-technology relationship was born out of default, out of accident, perhaps then this faulty,

keresztül? Van egy vicc; *három dolgot tudnak az emberek örökké nézni: a tüzet, a vizet és más embereket miközben dolgoznak*. Fel vagyunk készülve arra, hogy a robot testek hipnotikus koreográfiájának és az algoritmikus döntések sebességének megfigyelői legyünk?

Ha az ember-technológia viszony a merő véletlen következménye, egy baleseté, ha úgy tetszik, akkor talán ez a hibás, elnyűtt ember test többet is kínál, mint amit most hiszünk róla. Talán a hatékonyság és a képességek megszűnése is olyan stratégiák, amelyekről érdemes lehet majd elgondolkodni a jövő poszt-humán kollektívájában. Szintén a hatékonyságunk, és Epimetheus feledékenységének a következményeként vagyunk egymásra utalva és arra, hogy szociálisak legyünk, társadalomban éljünk, és olyan technológiákat találjunk fel, mint a nyelv.

A Neringa Černiauskaitė (1984) és Ugnius Gelguda (1977) által alkotott Pakui Hardware művészpáros neve Pakuira, a hawaii mitológia egy alakjára utal, aki egy nap alatt hatszor kerülte meg az Oahu szigetet. Így tehát a Pakui Hardware is a sebesség megszállottja és a nagysebességű kulturális találkozásoké. A művészpáros munkássága az anyagiság, a technológia, a gazdaság komplex kapcsolatára épül és azt kutatja, hogy a technológia miként alakítja a fizikai valóságot, beleértve az emberi testet. A Pakui Hardware-nek olyan intézményekben voltak önálló kiállításai, mint a bécsi MUMOK és a rigai kim? Contemporary Art Center. Idén a SIC Gallery Helsinkiben és a berlini EXILE Galleryben voltak szóló kiállításai, a Trafó utáni következő állomásuk pedig a londoni Tenderpixel lesz. A művészpáros szerepelt továbbá a Kunsthalle Basel, a Kunstverein Braunschweig, a Vilniusi Nemzeti Galéria, a londoni Assembly Point kiállításain. Részt vettek továbbá a Sao Paolo-i Sesc Videobrasil Fesztiválon, valamint kiállítanak majd a vilniusi Contemporary Art Center XIII. Balti Triennálján is.

flawed human body has to offer more than we now think it can. Perhaps inefficiency, unproductivity and deskilling are also forms of strategies that could be useful in thinking about the future well-being in this post-human collective? It is because of our inefficiency, because of being left without any useful trait by Epimetheus we are forced to rely on each other, become social, invent technologies such as language.

Szöveg / Text: Pakui Hardware

¹ Yuval Noah Harari “The rise of the useless class” <http://ideas.ted.com/the-rise-of-the-useless-class/>